

Arrest

nr. 96 523 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 12 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat C. PRUDHON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij dient op 22 september 2010 een asielaanvraag in.

Op 15 april 2011 beslist het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 64150 van 7 juli 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens een vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 24 augustus dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 december 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Op 29 december 2011 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder bijlage13quinquies.

Op 25 januari 2012 dient verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris beslist op 12 juni 2012 tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt :

“(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag dd. 27.01.2012 een vervallen tijdelijke identiteitskaart voor op naam van A., M., geldig tot 26.09.2010. Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldige identiteitskaart, eist het daarentegen het aantonen van “de constitutieve elementen van identiteit”. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen identiteitskaart levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig identiteitsdocument.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2° en Arrest 73.696 RW dd. 20 januari 2012).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 28.12.2011 ter kennis gebracht op 02.01.2012, en dient zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat de verzoekende partij niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt verzoekende partij als volgt :

« • Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet ;
• Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

• Schending van het redelijkheidbeginsel ;

1.

De bestreden beslissing is niet correct gemotiveerd.

(...)

Verwerende partij stelt aldus dat het identiteitsdocument verlopen is en bijgevolg slechts een bewijs van verzoeksters identiteit en nationaliteit inhoudt tot aan de vervaldatum.

Artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Artikel 7, §1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt:

(...)

De Russische (tijdelijke) identiteitskaart, die verzoekster heeft neergelegd, voldoet aan deze voorwaarden, zoals bepaald in het hierboven geciteerd artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de eensluidende vertaling hiervan, die in bijlage wordt bijgevoegd.

Inderdaad, zowel de volledige naam van verzoekster, haar geboortedatum en -plaats als haar nationaliteit staan hierop vermeld. Tevens werd dit identiteitsdocument uitgevaardigd door de overheid van de Russische Federatie. De vereiste fysieke band tussen de titularis van deze identiteitskaart en verzoekster wordt vanzelfsprekend bewezen door de aanwezigheid van een foto van verzoekster op dit document.

Verzoekster heeft aldus zonder enige twijfel voldaan aan de voorwaarden, zoals bepaald in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. De wetgeving is dienaangaande duidelijk.

Er dient eveneens opgemerkt te worden dat het niet nodig is dat de voorgelegde identiteitsdocumenten (paspoort of identiteitskaart) nog geldig zijn. Dit wordt o.a. bevestigd door de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

Deze stelling werd ook gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uw Raad oordeelde immers reeds in arrest 28898 op 19.06.2009 het volgende:

(...)

Recentelijk werd een gelijkaardige beslissing genomen door Uw Raad (arrest 70240 d.d.

21.11.2011):

(...)

Het betreft dus in beide gevallen rechtspraak waarbij een vervallen identiteitsdocument werd neergelegd.

Een vervallen identiteitsdocument houdt aldus wel een bewijs van identiteit en van nationaliteit in.

De bestreden beslissing is bijgevolg op een incorrecte wijze gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

De bestreden beslissing is strijdig met het redelijkheidbeginsel.

Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 stelt betreffende het redelijkheidbeginsel het volgende:

(...)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in het identiteitsdocument expliciet gemeld staat dat dit document werd uitgereikt voor een burger van de Russische Federatie en zij aldus de Russische nationaliteit bezit.

Het is bovendien onmiskenbaar onredelijk om verzoeksters identiteit en nationaliteit in twijfel te trekken in desbetreffende bestreden beslissing omwille van het enkele feit dat het identiteitsdocument, dat zij heeft neergelegd, niet langer geldig is.

Er moet worden gewezen op het feit dat op desbetreffend document verzoeksters identiteit en nationaliteit expliciet vermeld staan. Verzoeksters identiteit en nationaliteit zijn bijgevolg expliciet en onloochenbaar vastgesteld en bewezen.

De bestreden beslissing is aldus manifest in strijd met het redelijkheidbeginsel en dient om de hierboven aangehaalde redenen te worden vernietigd. »

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

« In een enig middel voert verzoekster de schending aan van :

- artikel 9ter Vreemdelingenwet,
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991,
- het redelijkheidsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt verzoekster voor dat de identiteitskaart die zij heeft voorgelegd, wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet, en de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekster haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekster haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

(...)

Onder deze 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan.

Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als "constitutief element van identiteit".

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

(...)

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat ook een reeds geruime tijd (in casu sedert 26.09.2010) vervallen identiteitskaart, volstaat opdat zou voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet.

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

(...)

Door de verzoekende partij werd bij haar aanvraag enkel een tijdelijk identiteitsdocument voorgelegd dat geldig was tot 26.09.2010 en aldus op het ogenblik van het indienen van de aanvraag bij schrijven van 27.01.2012 reeds geruime tijd (1 jaar en 4 maanden) vervallen was.

Verzoekster heeft dit stuk trouwens ook zelfbenoemd als "Tijdelijk IK".

Nochtans moet de aanvraag van verzoekster gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van haar identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

In casu bewijst het vervallen tijdelijk identiteitsdocument dat verzoekster voorbrengt NIET de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft.

Dit standpunt sluit ook aan bij recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

(...) (R.v.V. nr. 70 917 van 29 november 2011)

Alsook:

(...) (R.v.V. nr. 73.696 dd. 20.01.2012)

Verzoekster haar verwijzing naar rechtspraak dd. 19.06.2009 en 21.11.2011 is niet dienstig, zoals ook in voormeld arrest nr. 73.696 wordt gemotiveerd (geen precedentswaarde in de continentale rechtstraditie, terwijl verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, waar verzoekster slechts een tijdelijk identiteitsdocument dat reed vervallen was, voorlegde), en waarbij terecht wordt gewezen op de vernietiging door de Raad van State van het arrest nr. 28 898 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien de betrokkene zijn of haar identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Vermits verzoekster in casu in haar aanvraag geen ander bewijselement heeft aangevoerd dat de actuele nationaliteit zou aantonen, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk.

Verzoeksters voorgehouden schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Evenmin kan verzoekster dienstig de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster houdt voor dat in dit document expliciet vermeld wordt dat verzoekster de Russische nationaliteit bezit, doch zij verliest uit het oog dat zij enkel een kopie heeft gevoegd aan haar aanvraag, zonder vertaling, zodat dit niet kan worden nagegaan. De enige vermelding die wel blijkt is de datum van 26.09.2010, waarvan verzoekster op de kopie zelf aangeeft dat dit een tijdelijk IK betreft, geldig tot 26.09.2010.

Het is geenszins onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om in de gegeven omstandigheden te besluiten dat:

(...)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclus.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen. »

3.3. Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft verzoekende partij aan de aanvraag van 27 januari 2012 een tijdelijke Russische identiteitskaart toegevoegd, die tot en met 26 september 2010 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen tijdelijke identiteitskaart de actuele nationaliteit van verzoekende partij niet aantoonst en aldus ook geen sluitend bewijs van de identiteit levert.

Vooreerst dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen dan ook terecht op dat zonder zekerheid van nationaliteit, niet kan worden nagegaan of de behandeling die nodig is, beschikbaar is in het thuisland en dat dit essentieel is in een procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken tijdelijke identiteitskaart een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Hierbij dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat “Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een

oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijs elementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een vervallen paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Een verstreken paspoort blijft het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit (RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221.166).

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In casu dient verzoekende partij een tijdelijk identiteitsdocument met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat, met name Rusland. Een kopie van dit stuk bevindt zich in het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat verzoekende partij niet (meer) de Russische nationaliteit zou bezitten. Verzoekende partij geeft terecht aan in haar verzoekschrift dat «*het bovendien onmiskenbaar onredelijk (is) om verzoeksters identiteit en nationaliteit in twijfel te trekken in desbetreffende bestreden beslissing omwille van het enkele feit dat het identiteitsdocument, dat zij heeft neergelegd, niet langer geldig is*».

De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen weliswaar dat verzoekende partij enkel een kopie van het identiteitsdocument heeft gevoegd aan haar aanvraag, zonder vertaling, zodat haar Russische nationaliteit niet kan worden nagegaan, maar deze argumentatie *post factum* strookt niet met de motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat het bestuur op enige wijze twijfelt aan de nationaliteit van verzoekende partij. Integendeel stelt het bestuur in de bestreden beslissing dat de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard enkel en alleen omwille van het feit dat «*een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen identiteitskaart slechts sluitend bewijs (levert) van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum*», en niet omdat uit een kopie van de tijdelijke identiteitskaart van verzoekende partij haar nationaliteit niet zou blijken wegens een gebrek aan vertaling. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen is derhalve een *a posteriori* motivering die de motivering van de bestreden beslissing niet kan wijzigen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoekende partij een, weliswaar vervallen, identiteitsdocument voorlegde aan het bestuur. Het feit dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij wegens een gebrek aan vertaling van de kopie van het voorgelegde identiteitsdocument niet kan afleiden welke de nationaliteit van verzoekende partij is, doet niets af aan

het feit dat zij aan de nationaliteit van verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing blijkbaar niet twijfelde, want zij nam hierover geen enkel motief op in de bestreden beslissing. Door de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een identiteitsdocument met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoekende partij op zich in twijfel te trekken in de bestreden beslissing, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij maakt de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

Gelet op de gegrondheid van dit onderdeel van het middel, dienen de overige onderdelen niet te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 12 juni 2012 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET